

תשעה האורות שעומדים כלם במחשבה, שהוא אחד מהם בחשבון כלם לרדף אחריהם. בשעה שעומדים במחשבה ולא נדבקים ולא נודעים. ואלה לא עומדים לא ברצון ולא במחשבה עליונה [עליונות]. תופסים בה ולא תופסים. באלה עומדים כל סודות האמונה וכל אותם האורות מסוד המחשבה העליונה [שלמה - ולמה] כלם נקראים אין סוף. עד כאן מגיעים אורות ולא מגיעים ולא נודעים.

אין כאן רצון ולא מחשבה. [א] לשמאירה המחשבה ולא נודעת [היא] ממי שמאירה, אז מתלבשת ונסתרת לתוף הבינה ומאירה למי שמאירה, ונכנסים זה בזה, עד שכלם נכללים כאחד. ובסוד הקרבן כשעולה, הכל נקשר זה בזה ומאיר זה בזה. אז עומדים כלם בעליה, והמחשבה מתעטרת עם אין סוף. אותו האור שמוארת ממנו המחשבה העליונה שלא נודעת בה כלל נקרא אין סוף, וממנו נמצא ועומד ומאיר למי שמאיר, ועל זה הכל עומד. אשרי חלקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.

בא ראה, קץ כל בשר הזה, כמו שהקשר נמצא למעלה בשמחה, גם כאן למטה בחדוה, ורצון להסתפק הכל למעלה ולמטה. והאם עומדת על ישראל פראוי. בא ראה, בכל ראש חדש וחדש כשמתחדשת הלכנה, נותנים לקץ כל בשר הזה חלק אחד יותר על הקרבנות להתעסק בו וישתמש בחלקו, ויהיה צד של ישראל לבדם כדי שיתאחדו עם מלכם, וזהו השעיר, משום שהוא בחלק עשו, שכתוב בו שעיר, (בראשית כז) הן עשו אחי

דקיימי כלהו במחשבה דאיהו חד מנייהו בחושבנא כלהו למרדף בתרייהו בשעתא דקיימי במחשבה ולא מתדבקן ולא אתיידעו. ואלין לא קיימי לא ברעותא ולא במחשבה עלאה (נ"א עלאין). תפסין בה ולא תפסין. באלין קיימי כל רזי דמהימנותא וכל אנון נהורין מרזא דמחשבה עלאה (דלתתא ד"א ולתתא) פלהו אקרון אין סוף. עד הכא מטו נהורין ולא מטון ולא אתיידעו. לאו הכא רעותא ולא מחשבה.

(פרין ד"א כד) נהיר מחשבה ולא אתיידע (ד"ע) ממאן דנהיר. כדין אתלבש ואסתים גו בינה ונהיר למאן דנהיר ואעיל דא בדא עד דאתפלילו כלהו כחדא. וברזא דקרבנא כד סליק פלא אתקשר דא בדא ונהיר דא בדא. כדין קיימי פלהו בסליקו ומחשבה אתעטר באין סוף. ההוא נהירו דאתנהיר מגיה מחשבה עלאה דלא אתיידע בה פלל אקרי אין סוף. ומגיה אשתכח וקיימא ונהיר למאן דנהיר ועל דא כלא קאים. זכאה חולקיהון דצדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי.

תא חזי, האי קץ כל בשר, כמה דקשורא אשתכח לעילא בחדו, אוף הכי נמי לתתא בחדוותא. ורעותא לאסתפקא כלא לעילא ותתא. ואימא קיימא עליהו דישראל כדקא יאות.

תא חזי, בכל רישי ירחא וירחא כד סיהרא מתחדשא יחבין ליה להאי קץ כל בשר חולקא חדא יתיר על קרבנין לאתעסקא ביה וישתמש בחולקיה. ויהא סטרא דישראל בלחודייהו. בגין דיתאחדון במלכיהון, ודא איהו שעיר. בגין דאיהו בחולקא דעשו דכתיב ביה שעיר (בראשית כז) הן עשו אחי

שְׁעִיר. וְעַל דָּא אִיהוּ אֲשַׁתְּמַשׁ בְּחוּלְקֵיהָ. וְיִשְׂרָאֵל אֲנוּן מְשַׁתְּמָשִׁין בְּחוּלְקֵיהוֹן. וּבְגִין כְּךָ כְּתִיב, (תהלים קלה) כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יְהוָה יִשְׂרָאֵל לְסִגְלוֹתוֹ.

אִישׁ שְׁעִיר. וְעַל זֶה הוּא הַשְׁתַּמֵּשׁ בְּחֻלְקוֹ, וְיִשְׂרָאֵל מְשַׁתְּמָשִׁים בְּחֻלְקָם, וְלִכְּן כְּתוּב (תהלים קלה) כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יְהוָה יִשְׂרָאֵל לְסִגְלוֹתוֹ.

תָּא חֲזִי, הָאִי קִץ כָּל בְּשָׂר, כָּל רַעוּתֵיהָ לָאוּ אִיהוּ אֱלֹא כְּבִשְׂרָא תְדִיר וּבְגִין כְּךָ תְּקוּנָא דְבִשְׂרָא תְדִיר לְגַבִּיהָ וְעַל דָּא אֶקְרִי קִץ כָּל בְּשָׂר. וְכַד אִיהוּ שְׁלִיט, שְׁלִיט עַל גּוּפָא וְלֹא עַל נִשְׁמָתָא. נִשְׁמָתָא סְלֵקָא לְאַתְרָא וּבִשְׂרָא אֲתֵיחֵיב לְאַתְרָא דָּא. כְּגוּנָא דָּא בְּקִרְבָּנָא דְרַעוּתָא סְלֵקָא לְאַתְרָא חַד, וּבִשְׂרָא לְאַתְרָא חַד. וּבַר נֶשׁ דְּאִיהוּ זַכָּאָה אִיהוּ קִרְבָּנָא מִמֶּשׁ לְכַפָּרָה. וְאַחֲרָא דְלָאוּ אִיהוּ זַכָּאָה, לָאוּ אִיהוּ קִרְבָּנָא בְּגִין דְּבִיהּ מוּמָא דְכְּתִיב, (ויקרא כב) כִּי לֹא לְרִצּוֹן וּגּוֹ'. וְעַל דָּא צְדִיקָא כְּפָרָה אֲנוּן דְּעֵלְמָא וְקִרְבָּנָא אֲנוּן בְּעֵלְמָא (עד כאן):

בַּא רְאֵה, קִץ כָּל בְּשָׂר הִנָּה, כָּל רִצּוֹנוֹ אִינוּ אֱלֹא כְּבִשְׂרָא תְּמִיד, וְלִכְּן תְּקוּן הַבְּשָׂר תְּמִיד אֲלִיו, וְלִכְּן נִקְרָא קִץ כָּל בְּשָׂר. וְכִשְׁהוּא שׁוֹלֵט, שׁוֹלֵט עַל הַגּוּף וְלֹא עַל הַנִּשְׁמָה. הַנִּשְׁמָה עוֹלָה לְמִקְוָמָה, וְהַבְּשָׂר נִתֵּן לְמִקְוָם הִנָּה. כְּמוֹ זֶה בְּקִרְבָּן, שְׁהִרְצוֹן עוֹלָה לְמִקְוָם אֶחָד, וְהַבְּשָׂר לְמִקְוָם אֶחָד.

תָּא חֲזִי, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְנֹחַ קִץ כָּל בְּשָׂר בָּא לְפָנַי. לְמִיטַל רְשׁוֹ לְאַחֲשָׁכָא אֲפִיְהוּ (ד' טו ע"ב) דְּבִנֵּי עֵלְמָא. וּבְגִינֵי כְךָ הִנְנִי מִשְׁחִיתֵם אֶת הָאָרֶץ. (ועל דָּא עֲשָׂה לָךְ תַּבַּת עֲצֵי גּוֹפֵר כְּגוֹן לְאַשְׁתְּוּבָא בַּהּ וְלֹא יִכַּיל לְשַׁלְטָאָה עֲלֵיךְ. רַבִּי חֵינַי וְרַבִּי יוֹסִי הוּן אֲוֵלֵי כְּאַרְחָא אֲמַר חַד) כְּתִיב וַיַּעַשׂ נֹחַ כָּכָל אֲשֶׁר צִוְּהוּ ה'.

וְהָאִישׁ שֶׁהוּא צְדִיק, הוּא קִרְבָּן מִמֶּשׁ לְכַפָּרָה, וְאַחַר שְׁאִינוּ צְדִיק אִינוּ קִרְבָּן, מִשּׁוּם שֵׁישׁ בּוֹ מוּם, שְׁכַתוּב (ויקרא כב) כִּי לֹא לְרִצּוֹן וּגּוֹ'. וְעַל זֶה הַצְּדִיקִים הֵם כְּפָרַת הָעוֹלָם וְהֵם קִרְבָּן בְּעוֹלָם.

הַשְׁלֵמָה מִהַהֲשַׁמְטוֹת (סימן י"א)

הַשְׁלֵמָה מִהַהֲשַׁמְטוֹת (סימן י"א)

צִוְּהָ ה'. אֲמַר רַבִּי יוֹסִי זַכָּאִין אִינוּן יִשְׂרָאֵל דְּאֲתֵיחֵיב לְהוֹן אֲוִרִיתָא קְדִישָׁא וְאִינוּן מְשַׁתְּדְּלֵי בַּהּ יִמְמָא וְלִילֵי. תָּא חֲזִי דְהָא מְשַׁמַּע דְּאֲוֵלֵי דְאַשְׁתַּכַּח נֹחַ עִם תִּיבּוֹתָא בְּאַתְחַבְרוּתָא כַּחְדָּא לֹא אֲשַׁתְּזִיב (ובגין כד) אֲסִתִּים מִן עֵינָא כְּגוֹ תִיבּוֹתָא. קָמוּ וְאַזְלוּ. אֲמַר הַהוּא יוֹדָאי כְּתִיב עֲשֵׂה לָךְ תִּיבַת עֲצֵי גּוֹפֵר, לָךְ לְגִרְמָךְ בְּגִין לְאַתְחַבְרָא בְּהַדָּה וְלְאַשְׁתְּוּבָא בַּהּ מַה כְּתִיב וַיַּעַשׂ נֹחַ כָּכָל אֲשֶׁר צִוְּהוּ וּגּוֹ'. (עד כאן מִהַהֲשַׁמְטוֹת)

צִוְּהָ ה'. אֲמַר רַבִּי יוֹסִי, אֲשֶׁרִי יִשְׂרָאֵל שְׁנַתְּנָה לָהֶם תּוֹרָה קְדוּשָׁה וְהֵם מְשַׁתְּדְּלִים בַּהּ יָמִים וְלִילוֹת. בַּא רְאֵה, שְׁהִירֵי מְשַׁמַּע שְׁלוּלָא שְׁנַמְצָא נֹחַ עִם הַתִּבָּה בְּהַתְּחַבְרוּתָא כְּאַחֲד, לֹא הִנָּה נִצְּלָא, (ולכּוּ) נִסְתַּר מִן הָעֵינַן בְּתוֹף הַתִּבָּה. קָמוּ וְהִלְכוּ. אֲמַר אוֹתוֹ יְהוּדִי, כְּתוּב עֲשֵׂה לָךְ תִּבַת עֲצֵי גּוֹפֵר, לָךְ וְלְעַצְמְךָ, כְּדִי לְהַתְּחַבֵּר עִמָּה וְלִהְיוֹת בַּהּ. מַה כְּתוּב? וַיַּעַשׂ נֹחַ כָּכָל אֲשֶׁר צִוְּהוּ וּגּוֹמַר. (ע"כ מִהַהֲשַׁמְטוֹת).

תא חזי, מה כתיב ונח בן שש מאות שנה וגו'. וכי אמאי אתא חושבנא דא לממני. אלא אילו לא הוה נח בן שש מאות שנה לא ייעול לתיבותא ולא יתחבר בהדה. פיון דאשתלים בשש מאות שנה כדין אתחבר בהדה.

וער דא מן יומא דאשתלים חובייהו דבני עלמא אוריף לון קדשא בריף הוא עד דאשתלים נח בשש מאות שנה ואשתלים דרגיה פדקא יאות והוה צדיק שלי. וכדין עאל לתיבותא. וכלא כגוונא דלעילא:

ונח בן שש מאות שנה כמה דאמרן. ובגיני כך לא אתמר כבן שש מאות שנה. (ר"א ל"ג לקביל שית ספרין דעלמא). תו פתח ואמר ואני הנני מביא את המבול מים. מאי טעמא הנני כיון דאמר ואני. אלא אני אנכי (נ"א הנני) כלא מלה חדא היא.

תא חזי, בכל אתר אני אתעביד גופא לנשמתא ודאי דמקבלא ממה דלעילא. ובגין כך אתרמיז באת קיימא דכתיב אני הנה בריתי אתך. אני דקיימא באתגליא מזומנת למנדע. אני כרסיא למה דלעילא. אני דעבידנא נוקמין לדרי דרין. ואני כליל דכר ונוקבא פחדא. לבתר אתרשים בלחודוי דאזדמן למעבד דינא. הנני מביא את המבול מים.

ביון דאמר מביא את המבול לא ידענא דאיהו מים. אלא את המבול לאסגאה מלאך המות, דאף על גב דמא הוו. מחבלא (לחבלא בהון) (ד"א הוה) אזיל בעלמא לשיצאה באנון מיין. אני יי, הכי תנינן נאמן אנא לשלמא אגר טב לצדיקיא ולא תפרע מרשיעיא. ובגין כך אבטח לון קרא לצדיקיא באני לשלמא אגר טב

בא ראה מה כתוב, ונח בן שש מאות שנה וגו'. וכי למה בא החשבון הזה למנות? אלא אלו לא היה נח בן שש מאות שנה, לא יכנס לתבה ולא יתחבר עמה. פיון שהשתלים בשש מאות שנה, אז התחבר עמה.

וער פן, מיום שהשתלים חטאם של בני העולם, חכה להם הקדוש ברוך הוא עד שהשתלים נח בשש מאות שנה, ונשלמה דרגתו כראוי והיה צדיק שלם, ואז נכנס לתבה. והכל כמו שלמעלה.

ונח בן שש מאות שנה, כמו שאמרנו. ולכן לא נאמר כבן שש מאות שנה [ר"א כנגד ששת צדרי העולם]. עוד פתח ואמר, ואני הנני מביא את המבול מים. מה הטעם הנני כיון שאמר ואני? אלא אני, אנכי, [הנני] - הכל זה דבר אחד.

בא ראה, בכל מקום אני נעשה גוף לנשמה, ודאי שמקבלת ממה שלמעלה, ולכן נרמז באות הברית, שכתוב אני הנה בריתי אתך. אני שקיימת בגלוי מזומנת לדעת, אני כסא למה שלמעלה, אני שעושה נקמות לדורי דורות. ואני - כולל זכר ונקבה כאחד. אחר כך נרשם לבדו, שהזדמן לעשות דין. הנני מביא את המבול מים.

ביון שאמר מביא את המבול, לא ידענו שהוא מים? אלא את המבול, לרבות מלאך המות. שאף על גב שהיו מים, המשחית ולהשחית בהם [היה] הולך בעולם להשמיד באותם המים. אני ה' - כך שנינו, נאמן אני לשלם שכר טוב לצדיקים ולהפרע מהרשעים. ולכן הבטיח להם הפסוק לצדיקים באני, לשלם שכר טוב שלהם לעולם הבא. ואים

מרשיעיא. ובגין כך אבטח לון קרא לצדיקיא באני לשלמא אגר טב

דְּלֵהוּן לְעֵלְמָא דְאַתִּי. וְאַגְזִים לְרִשְׁיַעֲיָא
לְאַתְפָּרַע מְנַיִהוּ לְעֵלְמָא דְאַתִּי בְּאַנִּי.

לְשַׁחַת כָּל בְּשָׂר. כְּמָה דְאֻקְיַמְנָא דְדָא הוּא
מַחְבְּלָא דְעֵלְמָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (שמות יב)

וְלֹא יִתֵּן הַמִּשְׁחִית לְבָא אֶל בְּתִיכֶם לְנִגּוּף. וְדָא
הוּא לְשַׁחַת כָּל בְּשָׂר מִסְטָרָא דְקָץ כָּל בְּשָׂר בָּא
לְפָנֵי. דְהָא כִּיּוֹן דְמִטָּא זְמַנָּא דְאוּרִיף לִוְן
קְדָשָׁא בְרִיף הוּא (ר"א ל"ג וְאוּרִיף לִוְן) עַד דְאַשְׁלִים נַח
לְשֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה כְּדִין לְשַׁחַת כָּל בְּשָׂר. אָמַר
הַכִּי אוֹלִיפְנָא מִשְׁמִיָּה דְרַבִּי יִצְחָק (ס"א בְּרַבִּי יוֹסִי
מְחוּזָא) דְאָמַר לֵן (נ"א הָא דְאָמַר לְכּוֹן).

פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה לח) אֲמַרְתִּי לֹא אֶרְאֶה יְהִי יְהִי
בְּאַרְץ הַחַיִּים לֹא אֲבִיט אָדָם עוֹד עִם
יוֹשְׁבֵי חֲדָל. אֲמַרְתִּי לֹא אֶרְאֶה יְהִי, כְּמָה
אַטִּימִין אַנוּן בְּנֵי נָשָׂא דְלֹא יִדְעִין וְלֹא מִשְׁגִּיחִין
בְּמַלְי דְאוּרִיָּתָא, אֶלְא מִסְתַּפְּלִי בְּמַלּוּי דְעֵלְמָא
וְאַתְנַשִּׁי מְנַיִהוּ רִוְחָא דְחֻכְמָתָא.

דְּכַד בַּר נָשׁ אֶסְתַּלַּק מֵהָאֵי עֵלְמָא וְיַהִיב
חוּשְׁבָנָא לְמַאֲרִיָּה מְכַל מַה דְעֵבַד בְּהָאֵי
עֵלְמָא בְּעוֹד דְאִיהוּ קָאִים רִוְחָא וְגוּפָא כְּחֲדָא
וְחַמִּי מַה דְחַמִּי, עַד דְאַזִּיל לְהַהוּא עֵלְמָא וּפְגַע
לִיָּה לְאָדָם הֲרֵאשׁוֹן יִתִּיב לְתַרְעָא דְגַנְתָּא דְעַדָּן
לְמַחְמִי כָּל אַנוּן דְנִטְרוּ פְקוּדֵי דְמַאֲרִיָּהוּן וְחַדִּי
בְּהוּ.

וְכַמָּה צְדִיקָא סְתַרְנִיָּה דְאָדָם. אַנוּן דְאַתְמַנְעוּ
מֵאַרְחָא דְגִיָּהֲנָם וְסִטּוּ לְגַבֵּי אַרְחָא דְגֵן
עַדָּן. וְאַלִּין אַקְרוּן יוֹשְׁבֵי חֲדָל. וְלֹא כְּתִיב
יוֹשְׁבֵי חֲדָל. בְּגִין דְלֹא הָווּ כְּמוֹ חוּלְדָּה דְגֵרָרָא
וּמְנַחָא וְלֹא יִדְעָא לְמַאֲן שְׂבָקָא. אֶלְא יוֹשְׁבֵי
חֲדָל. כְּמָה דְאַתְ אָמַר, (ישעיה ב) חֲדָלוּ לָכֶם מִן
הָאָדָם וְגו' (אֶלְא יוֹשְׁבֵי חֲדָל) דְאַתְמַנְעוּ לִוְן מֵאַרְחָא
דְגִיָּהֲנָם. וְאַתְקִיפוּ בְּהוּ לְאַעְלָא לְהוּ בְּגַנְתָּא
דְעַדָּן.

לְרִשְׁעִים לְהַפְרַע מֵהֶם לְעוֹלָם
הַבָּא בְּאַנִּי.

לְשַׁחַת כָּל בְּשָׂר - כְּמוֹ
שְׁהַעֲמַדְנוּ, שְׁזַהוּ הַמִּשְׁחִית שֶׁל
הָעוֹלָם, וְעַל זֶה כְּתוּב (שמות יב)
וְלֹא יִתֵּן הַמִּשְׁחִית לְבָא אֶל
בְּתִיכֶם לְנִגּוּף. וְזֶה הוּא לְשַׁחַת
כָּל בְּשָׂר, מִצַּד שֶׁל קָץ כָּל בְּשָׂר
בָּא לְפָנֵי. שְׁהָרִי כִּיּוֹן שְׁהַגִּיעַ זְמַן
שְׁחִיבָה לְהֶם הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא
[ר"א וְחִבָּה לְהֶם] עַד שְׁהַשְׁלִים נַח
לְשֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, אִזּוּ לְשַׁחַת כָּל
בְּשָׂר. אָמַר, כְּפֹךְ לְמַדְנוּ מִשְׁמוֹ
שֶׁל רַבִּי יִצְחָק [ס"א בְּרַבִּי יוֹסִי מְחוּזָא],
שְׁאָמַר לָנוּ, [ס"א זֶה שְׁאָמַרְתִּי לְכֶם].

פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה לח) אֲמַרְתִּי לֹא
אֶרְאֶה יְהִי יְהִי בְּאַרְץ הַחַיִּים לֹא
אֲבִיט אָדָם עוֹד עִם יוֹשְׁבֵי חֲדָל.
אֲמַרְתִּי לֹא אֶרְאֶה יְהִי, כְּמָה
אַטוּמִים הֵם בְּנֵי אָדָם שֶׁלֹּא
יֹדְעִים וְלֹא מִשְׁגִּיחִים בְּדַבְרֵי
הַתּוֹרָה, אֶלְא מִסְתַּפְּלִים בְּדַבְרֵי
הָעוֹלָם וְנִשְׁפַּחַת מֵהֶם רִוְחַ
חֻכְמָה.

שְׂבִשְׂאָדָם מִסְתַּלַּק מֵהָעוֹלָם
הַזֶּה וְנוֹתֵן חֻשְׁבוֹן לְרַבּוֹנוּ מְכַל
מַה שְׁעָשָׂה בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּעוֹד
שְׁהוּא קָאִים רִוְחַ וְגוּפָא כְּחֲדָא,
וְרוֹאֶה מַה שְׁרוּאָה, עַד שְׁהוּלֵף
לְאוֹתוֹ עוֹלָם וּפּוֹגֵשׁ בְּאָדָם
הֲרֵאשׁוֹן יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר גֵּן עַדָּן
לְרֵאוֹת כָּל אוֹתָם שְׁשִׁמְרוּ אֶת
מִצְוֹת רַבּוֹנָם וְשִׁמַּח בְּהֶם.

וְכַמָּה צְדִיקִים סְבִיב אָדָם. אֵלוּ
שְׁנַמְנְעוּ מִדְּרֹף הַגִּיָּהֲנָם וְסִטּוּ
לְדְרֹף גֵּן הָעַדָּן, וְאַלֵּה נִקְרְאִים
יוֹשְׁבֵי חֲדָל. וְלֹא כְּתוּב יוֹשְׁבֵי
חֲדָל, כִּי אֵינָם כְּמוֹ חֲלָדָה
שְׁגוֹרְרַת וּמְנִיחָה וְלֹא יֹדְעַת לְמִי
מְנִיחָה, אֶלְא יוֹשְׁבֵי חֲדָל, כְּמוֹ
שְׁנַאֲמַר (שם ב) חֲדָלוּ לָכֶם מִן
הָאָדָם וְגו', [אֶלְא יוֹשְׁבֵי חֲדָל] שְׁנַמְנְעוּ
מִדְּרֹף הַגִּיָּהֲנָם, וְהַחֲזִיקוּ בְּהֶם
לְהַכְנִיסָם בְּגֵן עַדָּן.